

Zondag 7 augustus.

Wees niet bevreesd, kleine kudde. Lucas 12, 32-48.

“Goede vrienden, de voorbije weken probeer ik de dagen door te gaan met dat leidmotief uit het evangelie van vandaag, maar ik ervaar dat dat niet altijd zo gemakkelijk is: wees niet bevreesd. Je hebt ondertussen wel gehoord dat datgene wat vanuit het nieuwe dekenaat Deinze voorgesteld is in verband met nieuwe parochies nu ook werkelijkheid wordt. Voor wat ons betreft is het dus zo dat het de bedoeling is om van de nu nog vier bestaande parochies: Deurle, Latem, De Pinte en Zevergem in de toekomst één nieuwe parochie te maken. Dat moet niet morgen in orde zijn, maar dat is wel de richting en de bedoeling. Wat ik ondertussen weet, hoor, lees en voel en begrijp dat is dat de reacties van mensen daarop heel verschillend zijn: er zijn er die daar voorzichtig enthousiast over zijn en die het goed en tijd vinden dat we over oude parochiegrenzen heen nu gaan samenkomen om te vieren en van daaruit dan weer naar het leven dichtbij gaan om te gaan doen wat we samen gebeden hebben. En er zijn er die dat niet zien zitten, die ervan overtuigd zijn dat dat geen toekomst en geen kans heeft, er zijn er die hoopvol zijn, en er zijn er die ontgoocheld zijn, er zijn er die zien dat dat hier en daar lukt, en er zijn er die daar niet in geloven en die kwaad zijn. Er zijn er die zeggen: ‘voor mij moet het nu niet meer’ en anderen zeggen: ‘wat een zegen dat we ons geloof nu samen zullen kunnen vieren, want we hebben elkaar nodig’. Zoveel verschillende reacties en zoveel verschillende gevoelens en waarschijnlijk heeft iedereen een beetje gelijk – want het grote gelijk dat bestaat waarschijnlijk niet.

In het artikel dat we enkele weken geleden in het parochieblad hebben gezet en dat daarover ging, gebruikt Piet Raes woorden van een Franse bisschop: woorden die in het groeien naar elkaar – denk ik – heel belangrijk en juist zijn: **“Kunnen we verwoorden en geloven – en ik zou erbij zeggen: ook ervaren – kunnen we verwoorden en geloven dat de boodschap van het evangelie ons verbindt en verruimt door neen te zeggen tegen wat ons scheidt van elkaar.”** Herinner u het evangelie van vorige week: die met zijn gelukte oogst en zijn schuren; mijn oogst, mijn toekomst, mijn verworvenheden, mijn schuren, mijn rijkdom – het is niet alleen maar mijn – het is dat wat hem werd aangerekend. Kunnen we ervaren en geloven dat het evangelie ons verruimt door neen te zeggen tegen wat ons scheidt van elkaar.

Vrienden, ik weet wel en ik begrijp dat ook dat alles wat ik daar vandaag over zeg dat dat voor sommigen onaanvaardbaar is en ik weet wel en ik begrijp dat voor sommigen de emoties en de gevoeligheden nu meer doorwegen dan rationele bedenkingen. Vrienden, ondertussen probeert men op veel plaatsen al te werken aan de parochie van de toekomst. En deze week heb ik gezegd op de vergadering van de parochieploeg dat ik geloof en erop vertrouw dat dat hier ook kan. In de vier parochies zijn er zoveel mensen die zich inzetten opdat het verhaal, dat oude verhaal verder zou worden gedaan: dat zal de toetssteen blijven. Dus waarom zou dat hier niet kunnen: mensen die hun geloof handen en voeten blijven geven – dichtbij huis en wereldwijd – en dus de zondag elkaar opzoeken om samen datzelfde geloof te vieren.

Groeien dus naar een nieuwe parochie en elke nieuwe parochie heeft een parochiekerk: voor ons zal dat De Pinte zijn. En de drie andere kerken, Latem, Deurle en Zevergem, blijven kerken: het gaat dus niet om het sluiten van kerken – neen, laat ons maken dat ze open blijven en dat mensen er welkom zijn. En in elke parochiekerk een zondagsviering: er zullen zo een 50 tot 60 nieuwe parochies zijn in het bisdom. En ondertussen stappen zetten om elkaar te leren kennen en te

ontmoeten en te bevragen en samen te komen en samen te bidden. Niet alles ineens dus maar wel met de bedoeling van samen kerk te zijn. Voor ons betekent dat dus dat er een zondagsviering zal zijn in de parochiekerk van De Pinte om 11u en dat er een zondagsviering zal zijn in Sint-Martens-Latem om 9u30 en dat er daarnaast voorlopig nog een eucharistieviering zal zijn om de 14 dagen in Deurle en Zevegem om 18u (Urbain Dhondt heeft dat hier lang, heel lang - het was een beetje een luxe - de zaterdag nog om 19u gedaan. Ik denk, en ik heb dat ook gezegd, dat we hem daar heel dankbaar mogen om zijn.) Daarnaast zullen de vier kerken worden gebruikt voor begrafenisdiensten, huwelijken, kermisdienst, dopen, vormsels en 1ste communies. Dat zal ook nu wel wat puzzelen worden. Op de vergadering van de parochieploeg deze week en er was daar geen eenstemmigheid over – en dat moet ook niet – maar op die samenkomst hebben we alle mogelijke scenario's proberen toetsen op hun voor- en nadelen en op het feit of ze toekomst hebben. Wat ik daarjuist zei is er als conclusie uitgekomen, voor wat de eucharistievieringen betreft.

We hebben ons ook afgevraagd of die weken dat er dan geen eucharistie meer is, of we dan die weken geen gebedsdienst zouden kunnen houden: ik denk dat dat misschien wel kan, maar dan misschien toch ook niet zomaar: 'maar we hebben toch een pastor, we hebben Sanne toch,' zou je kunnen denken of zeggen: 'die kan dat toch doen, en ze doet dat goed en dan kan alles toch blijven zoals het was.' En inderdaad, Sanne zal nog wel blijven voorgaan en inderdaad wat een zegen en geluk – het is een gelegenheid om dat eens te zeggen – wat een zegen en geluk dat we ze in onze parochies hebben. Maar toen we kozen voor een pastor, drie jaar geleden, deden we dat om samen te werken aan wat toekomst kan hebben en hebben we er – volgens mij – gelukkig bewust voor gekozen dat een pastor niet dient om nu alles te gaan doen wat door anderen niet meer wordt of kan worden gedaan. Niet dat ook Sanne daar deze week niet van wakker heeft gelegen maar we mogen haar, denk ik en ben ik eigenlijk van overtuigd, niet gebruiken voor een oude kerk. We mogen haar integendeel samen met veel anderen dankbaar zijn om de bereidheid te blijven bouwen aan een open, bescheiden, gastvrije en authentieke kerk en parochie, die hoe ze er ook zal uitzien niet bestaat omwille van zichzelf maar omwille van de wereld en veraf.

Goede vrienden, toen iemand van de gazet mij naar aanleiding van die benoeming vroeg welke kerken nu gesloten zouden worden, heb ik hem gezegd dat dat niet de vraag en niet meer aan de orde is, en heb ik gezegd dat ik het eigenlijk niet zozeer wil hebben over een structuur. Ondertussen besef ik wel dat we de komende tijd veel zullen moeten proberen regelen en ik vertrouw erop dat het omwille van de mensen voor wie dat oude verhaal veel betekent voor hun leven, dat het omwille daarvan lukken kan: kunnen we verwoorden en geloven dat het evangelie ons verbindt en verruimt door neen te zeggen tegen wat ons scheidt van elkaar. Of zoals ik het op één van de voorbije parochiale beraden over dat thema eens zei met de ondertussen oude woorden van Bonhoeffer – ze zijn en blijven uiterst actueel: **“De kerk kan haar eigen ruimte alleen verdedigen door niet voor die ruimte, maar voor het heil van de wereld te vechten. Anders wordt de kerk inderdaad een religieuze vereniging die voor haar eigen zaak vecht en daarmee opgehouden heeft kerk van God en kerk van de wereld te zijn.”**

Wees dus niet bevreesd, kleine kudde en als je dat wel zijt, begrijp ik dat en dan hoop ik dat we samen de tijd nemen om die angst achter ons te laten. Omwille van Diegene die alles en allen in Zijn handen houdt, omwille van Zijn verhaal, ...”

Piet Herregods